

ET ØJEBLIK

Foto: Ole Jeppesen/The Retrospective Family

En familie i farver – eller billederne, som vi egentlig ikke skulle se

Fotoudstilling. »Farfar hev lysbilledapparatet frem. Han baksede med stakkevis af billedruller, slukkede lyset og rømmede sig. Og så tonede billederne frem på væggen«. Sådan husker de det, børnebørnene – første gang de så de gamle familiefotos taget af deres bedsteforældre i 1950'erne og 1960'erne. Billeder af skovture, fridage i forstaden, rejser sydpå med bil og campingvogn. Klapborde i det grønne og hindbær med flormelis på hvide tallerkener. Solmattede dage. Men også trætte drenge, lange køreture, tavshed, kedsomhed. En dansk familie i den øvre del af middelklassen – midt i velfærden, midt i livet.

I dag åbner Copenhagen Photo Festival og fylder for 7. år i træk hovedstaden med stille, stærke, skæve, smukke, store og små udstillinger af danske og udenlandske fotografer, som et større publikum nu får mulighed for at opleve.

Kun en af fotosamlingerne har faktisk aldrig skullet ses af mange menneskers.

Tværtimod.

'The Retrospective Family' er private fotografier, som i 60 år lå og samlede støv på et loft. Indtil børnebørnene til parret,

der har taget billederne, Ole og Anne Marie Jeppesen, fik dem i hænderne.

Sammen med Mads Greve, lektor i fotografi ved Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, har barnebarnet og fotojournalisten Liv Høybye udvalgt 24 fotos fra lysbilledsamlingen, som fra i dag kan ses på festivalen. Alle billederne er taget med det samme gamle 35-mm Retina-kamera og fortæller historier om en svunden tid, hvor alt tøj blev strøget, og kernefamilien var centrum for det meste. Fortalt af et ægtepar, som i øvrigt slet ikke var fotografer. Men læger.

Både i æstetik og indhold er billederne tidstypiske – og så alligevel ikke: For de er bemærkelsesværdigt *lidt* opstillede. I stedet optræder en naturlighed – til tider næsten ligegyldighed – over for kameraets tilstedeværelse. Og så er fotografierne i sagens natur uredigerede. Et billede blev, som det blev, når der blev trykket på udløseren.

»Ud over at fotografierne er stramt, næsten professionelt komponeret, så tror jeg, at vi drages af den ægthed, de udstråler. Langsommeligheden i dem. Måden, man er sammen på«, siger Mads Greve og sammenligner det med familien anno

2016, der muligvis ikke *har* mindre tid – men hvor det føles sådan.

Ikke kun faderen på billederne, Ole Jeppesen, var som nævnt læge – også hans hustru fortsatte med at uddanne sig og varetage sit job sideløbende med familieforøgelserne. Det var ikke helt almindeligt. På den måde har familien været på forkant med kvindernes indtog på arbejdsmarkedet og tidens strømninger generelt. Så har de i virkeligheden haft travlt, de to? Kan man læse det i familiens ansigtsudtryk? Er det derfor, billederne af fritiden og ferierne har været så vigtige at fastholde? Mon hun også kørte bilen?

Både spørgsmål og svar er gemt i 'The Retrospective Family's lysbilledunivers. En familie i farver. Og måske ikke bare Jeppesens. Måske findes ens egen familiehistorie også i dem? Som glimt, et eller andet sted?

henriette.lind@pol.dk

The Retrospective Family. 2.-30. juni.
Kulturhuset Biblioteket, Rentemestervej.
www.copenhagenphotofestival.com

Det, hvorom der ikke kan tales...

UDEN FILTER
BETTINA HELTBERG

At holde en tale kræver sin helt egen kvinde. Men i det mindste har man ordet, helt for sig selv. Det gælder i ikke sammenstødet mellem politikere og journalister. Her skal der kæmpes.

A-hem, nå – jeg skal holde en tale, det er en udfordring, som slet ikke bliver mindre med årene.

Engang var det en umulighed – jeg nedskrev ord for ord, hvad jeg skulle sige, således at talen eller foredraget blev en højtlæsning efter manuskript.

Sligt kan man ikke, sagde Niels Barfoed en dag til mig. Så måtte jeg holde op med at holde taler.

Hvorfor i himlens navn er man så bange for den forholdsvis uskyldige seance?

Det har med generthed at gøre, men også med den manglende undervisning i orale præstationer i den danske folkeskole. Mens lærerne kværner løs, tier eleverne. Sådan er normen, og hvis den brydes, er det altid med en provokation – eleverne råber, spiller computerspil, fniser, prutter, sladrer, knipser, springer ud ad vinduet og er væk, men det er sjældent, at de tager ordet. For at tale må man *tage* ordet, og tager man det ikke fra andre?

Kling, kling – slå på glasset! Det er aldrig af krystal, det klinger altid mat. Man må prøve igen. Nu står man oprejst, og tidspunktet er det forkerte – gæsterne er endelig begyndt at slå gækken løs.

I dette øjeblik har jeg glemt, hvad sølvbruden hedder til fornavn. Er det i det hele taget det rigtige selskab, man befinder sig i? For nylig befandt jeg mig i et selskab i et tilstødende lokale et kvarters tid, mens jeg uden held ledte efter min stol. Det var først, da der blev en plads ledig henne ved vinduet, at jeg genkendte gæsterne som fremmede. Undskyld og farvel.

Nu står du der, og stilheden – en enkelt gaffel skraber dog stadig – er dyb og lammende.

I et par år havde jeg en indledning, som hentede enkelte latterudbrud hjem. (Se under 'sjov tale' på Google).

Jo, altså, det er den nervøse taler, som lige før hans tale skal begynde, på servietten foran sig ser prentet med hustruens skrift: KISS!

Hvor var det sødt af hende. Talen går i gang, og den fortsætter.

Den er ved at udvikle sig til en 'H.C. Andersen' – det betyder en forlængelse ud over al rimelighed. Det ene ord tager det andet, som da H.C. Andersen f.eks. besøgte Charles Dickens i England og boede hos familien i fem uger i stedet for den ene, han var indbudt til. Da han endelig var rejst, hamrede Dickens et skilt op over hans seng: »In this bed H.C. Andersen slept for five weeks – to the family it seemed like AGES«.

Men tilbage til KISS: Tre kvarter senere, svedig, lettet og lykkelig efter talen – nu smager vinen pludselig godt – henvender taleren sig til sin kone, som mumler gennem tænderne: »Det betød 'Keep It Short, Stupid'«.

Ha, jaja, haha. Jeg brugte den sidst for fem år

siden uden succes, nu er også den ude.

Der er bryllupstaler, festtaler, folketingstaler, grundlovstaler, mindetaler, nytårstaler, prisuddelingstaler, sankthanstaler og valgtaler og tv-taler – men det er i virkeligheden den samme tale. Hvilken?

Din!

Og det er præcis her, vandene skilles mellem journalister og politikere.

Hvem har ordet? De to mindst populære, de to mest moraliserende og selvglade samfundsgrupper bekri-ger hinanden dagligt i tv – i det hemmelige, brændende ønske om *endelig*, endelig at få ordet – ubeskåret, gratis, beholde det ord og blive hyldet bagefter af en enig og begejstret tilhørerskare.

Heraf kommer uenigheden mellem journalisten Clement Kjersgaard og politikeren Uffe Elbæk.

Ja, vi er i småtingsafdelingen (men det er hele avisen vistnok), og banen er kridtet op med regler, der tilsyneladende aldrig kan brydes. Politikerne mod journalisterne. Vi holder på os selv, siger begge parter, og konflikten kan aldrig løses. Journalister skal begå grove brud på etiske retningslinjer, hvis de skal straffes. Så får vi f.eks. Annegrethe Rasmussen, Henrik Qvortrup og Qureshi fra Ekstra Bladet. Synd for nogen af dem? Det synes jeg – især for Annegrethe Rasmussen.

Men af loyaliteten følger også angsten for nogensinde at tilrettevisse eller ligefrem kritisere en journalist, når han tager ordet.

Nu skal jeg fortælle, hvad der er galt med

Clement Kjersgaard. Clement Kjersgaard mener selv, han er morsom, men det er han ikke.

Igen og igen forsøger han sig med jokes og foredrag, som skal være morsomme, men som ikke er det – værst i udsendelsen 'Vi ses hos Clement', hvor han indledningsvis holder sin tale til publikum i studiet og til os – om snik og snak og ugens små bataljer, altid med blyant i hånd og opfordringer til publikum om at svare rigtigt – 'justitsministeren, som hedder? ... hedder? – kom så!' og bravo, publikum svarer rigtigt, og Clement Kjersgaard fortsætter henrykt sin lange, uvedkommende og uvittige enetale. KISS – keep it short, stupid!

SELVGLÆDEN ERIKKE attraktiv. Selvglæde, som er uskrømtet, er aldrig attraktiv. Men er der nogen, som siger det ærligt til ham: Du er ikke morsom, så koncentrer dig nu om det, du kan, nemlig at spørge og analysere de svar, du får. Der er ikke spor at sige til, at politikere som Uffe Elbæk siger fra.

Som sagt er vi journalister naturligvis på det hold, hvor vi er ansat og mere eller mindre gør karriere. Man kan derfor trygt slå op på dagens leder og få at vide, at der aldeles ikke er noget i vejen med kommunikationen mellem journalister og politikere.

Og det bringer mig endelig over til Henrik Palle, som forleden valgte at skrive sin ærlige mening om eksaminationen af Uffe Elbæk: at det var tåkrummende pinligt. Det er da nok muligt eller ligefrem sandsynligt, at jeg ikke stemmer på Uffe Elbæk – og slet ikke på Søren Pind, som også er forarget over interviewet – men d'herrer politikere er inviteret ind for at tage ordet og beholde det under en vis – øh, ja, respekt.

Før jeg lettet sætter mig ned igen, skal jeg lige huske at tilføje: Jeg deler ikke altid mine synspunkter!

bettina.heltberg@pol.dk

Vil du holde op med at filme mig med det kamera? For når jeg virkelig er her i virkeligheden, kan du nyde det i virkeligheden i stedet for gennem dit kamera

Superstjernen Adele, som i en optagelse på Twitter opfordrer en tilskuer til at lade være med at filme under hendes koncert

“ Vil du holde op med at filme mig med det kamera? For når jeg virkelig er her i virkeligheden, kan du nyde det i virkeligheden i stedet for gennem dit kamera

Superstjernen Adele, som i en optagelse på Twitter opfordrer en tilskuer til at lade være med at filme under hendes koncert

Nye kontroverser om Hitlers ’Mein Kampf’

Bøger. Adolf Hitlers manifest 'Mein Kampf' er på vej ud i ny, kontroversiel udgave. Forlaget Der Schelm i Leipzig vil i sommerens løb udgive en udgave, som udfordrer lovgivningen i Tyskland. Ifølge tysk lov er det forbudt at udgive bogen i trykt form uden udførlige kommentarer til bogens tekst. Delstaten Bayern havde rettighederne til bogen frem til 31. december sidste år. Med tilladelse fra den tyske stat er der i år trykt en udgave, hvor historikere ifølge Der Spiegel har tilføjet ikke mindre end 3.700 kritiske kommentarer. Den nye udgave vil angiveligt udkomme i en ukommenteret og uændret udgave i forhold til den bog, som blev udgivet af nazistpartiet i 1943.

Der Schelm-udgaven vil følge Der Spiegels oplysninger få et 2 sider langt forord, som er skrevet af Fredrick Töben, en tyskfødt australier, som har stiftet Adelaide Institute, der er kendt som hjemsted for holocaustbenægtere.

carsten.andersen@pol.dk

8 pct. har Aller Medias ugeblade – herunder Billed-Bladet, Se og Hør og Familie Journal – tabt i læsertal på et halvt år sammenlignet med samme tid året før, skriver Mediawatch

Pr-foto

Bier i spil til Bond

Film. Efter succesen med instruktionen af John le Carré-spiondramaet 'Natportieren' er danske Susanne Bier nu shortlistet som mulig instruktør af den næste James Bond-film. Det er kilder tæt på Bond-producerne, som ifølge RadioTimes.com har fortalt, at Susanne Bier er mellem »den håndfulde« navne, som producer Barbara Broccoli har i spil som næste instruktør efter succesrige Sam Mendes.

I givet fald vil Bier blive den første kvindelige instruktør af de hårdkogte agentfilm nogensinde.

De andre navne, som menes shortlistede som instruktører, er Danny Boyle og Christopher Nolan.

Den eftertragtede instruktørstol er blevet ledig, efter at Sam Mendes på den walisiske Hay Festival for nylig annoncerede, at han stopper som Bond-instruktør.

anne.bech@pol.dk

